

Javi.- Per què? Per què vaig viure aquesta història amb un *niñato*? Potser per compartir o acompanyar el seu dol recent i així, superar el meu amb la meva mare: enterrat, oxidat, i tapat? No ho sé, però tot i que no ho hagi superat del tot, no me'n penedeixo.

Clara.- Feia més mal quan sentia que la vida em passava per sobre, que quan la mort em batejava des de sota. Fa mal penedir-se de no haver fet coses, o sentir que no atrapes el temps. Aquest batec de mort va ser vital i em servia de motor per fer coses extraordinàries.

Oriol.- Encara fa mal. La ruptura, la desil·lusió, i la mort d'algú que... tot i que odiaves, detestaves, que t'irritava, però que amb el temps, has après a entendre que en realitat simplement era una manera d'estimar... fa mal.

Aquest dol, fa mal d'una manera extraordinària. Fa mal, perquè et fa replantejar-te (a la Clara) Per què vam perdre tant de temps?

Clara (a l'Oriol).- No vam perdre res. Estàvem vivint, i buscant-nos, i... viure és un risc en sí mateix.